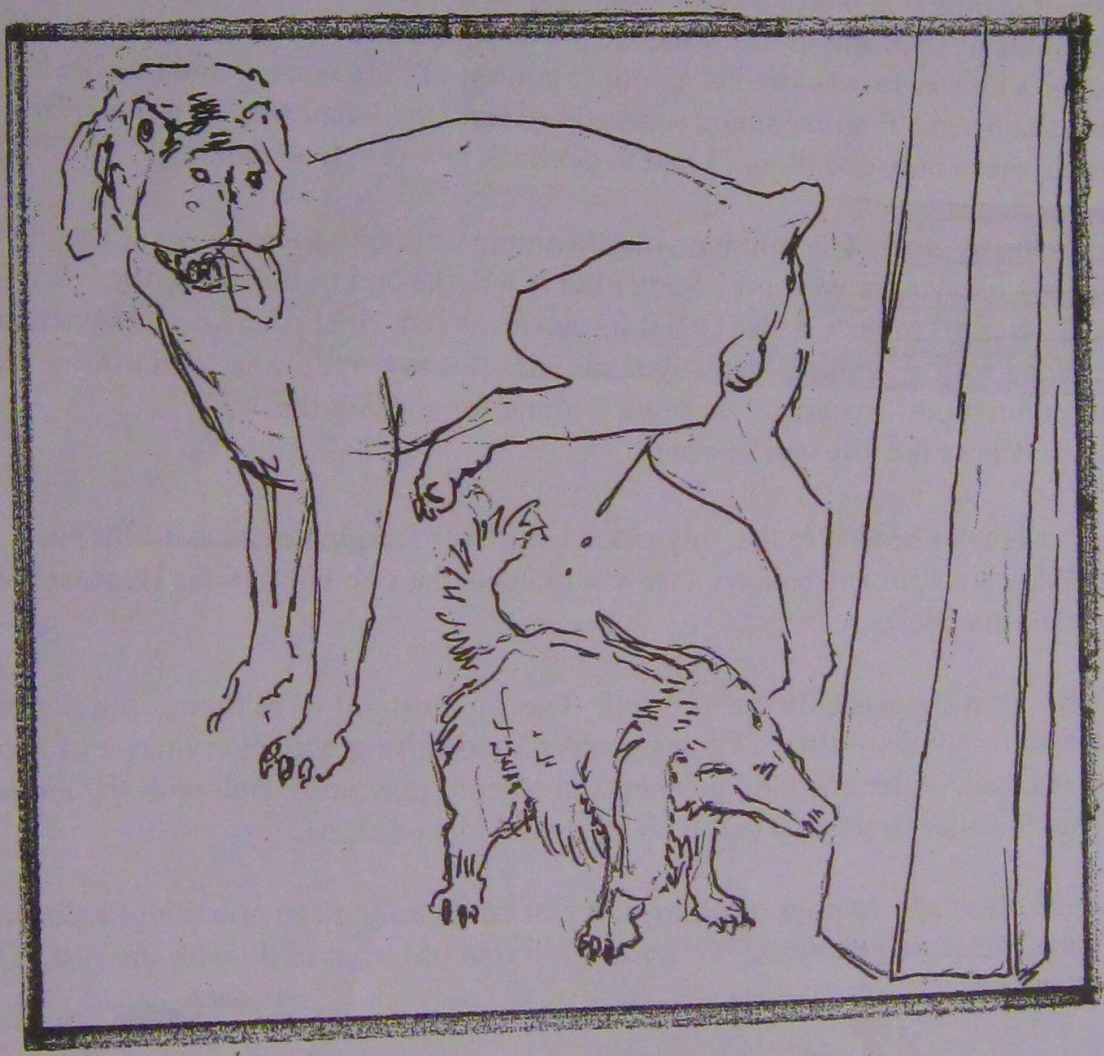

013 א/

2.10.03

כוכבי הדג

סיפור בהמשכים
פרק ב'

והפעם באנגלית, לטובת קוראינו האנגלו-סקסיים במיוחד...

תקציר הפרקים הקודמים:

בן המשק עובד השדות בעל החמרמורת, סיים את ארוחת הבוקר לאחר שמרה את כגדיו בכוח על מנת להרשים את וותיקי הקיבוץ, ועבר במוסך תוך תחושת סיפוק עליונה ממראה פרצופו של אבנר...

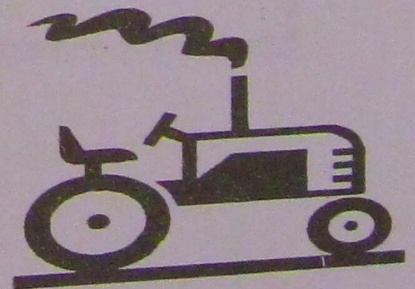
So I drove my ATV (all terrain vehicle) down to the cotton and parked it under a tree (the only tree there) and lay back to look at the clouds. Soon I sank into deep thoughts of Orcs and glorious battles, all along wondering if I'd get to see a dragon for real or was life just going to consist of bureaucracy and political bullshit. Then a familiar sound reached my ears: the Isuzu was on it's way which could mean only one thing. I had to get back to work, God damn it!

Life can be cruel. One minute your dreaming of dragons and the next you have to look like you're working. Soon after it was the end of the work day (12:00) and I was off to the Cheder Ochel for lunch. Yeah, right, like I could concentrate on food with all those Ulpanistiyot around. But my smile was soon off my face when I ran into Avner and he stuck it to me for abusing the ATV. For Fuck's sake, life can be cruel!

After lunch I headed to the only place I can ever imagine to be at 14:00 past midday local (in any country that would mean the pub but in Kfar Hanassi that means the pool).

Very soon I was drooling on myself. The Ulpanistiyot were there, God damn it! I soon forgot my girlfriend's name and started flirting with every piece of meat I could find. After a while I gave up and went to play volleyball with the guys. It's hard to concentrate on a ball with all the bikinis on show.

Soon afternoon was approaching and that could only mean one thing: kids; which meant noise, which meant we were off to find out what to do with the rest of the afternoon....

שתי הדקות האחרונות של העולם

דקה לפני שתי הדקות האחרונות של העולם, ישבתי בסלון של הבית שלנו וראיתי טלוויזיה. זה היה בערך בשש בערב, ואשרת קוטלר הגישה את התכנית שלה, שזה חצי שעה של חדשות לא כל כך חשובות, עם אופציה לחדשות חשובות... אם יש. אף פעם אין. חוץ מבאותו יום.

זה התחיל בשקופית אזעקה, על מסך הטלוויזיה. "אזעקת אמת", ואחרי כמה שניות התחילו להישמע צפירות עולות ויורדות מהרחוב. ואני תהיתי אם הצפירות של אזעקת אמת מגיעות מאותו מקום של הצפירות של השואה ושל יום הויכרון. אחרי שלושים שניות של שקופית, צפירה ותהייה, השידור חזר לאשרת, אני כבר הייתי צריך פיפי עוד ממקודם, אבל עם לא קמתי להשתין בכתבה על מובטלים משדרות, בטח שעכשיו אני לא זו מהמרקע. באולפן התרחשה המולה, אנשים צצו מכל עבר וחכו את המצלמה, לאף אחד לא היה אכפת שהשידור חזר, הם דיברו וצעקו ההיסטריה. מעולם לא תארתי לעצמי שיש כל כך הרבה אנשים באולפן של התכנית של אשרת קוטלר. בתוך כל הבלגאן ישבה אשרת קוטלר וטמנה את ראשה בין שתי ידיה, ניסים, המובטל משדרות שעד לפני שלושים ומשהו שניות, ישב בכתפיים שמוטות ומלמל משהו על זה שאין לו כסף, או אוכל או תרופות ובא לו למות, התחיל לבכות שהוא לא רוצה למות. "אני לא רוצה למות, אני לא רוצה למות" הוא צעק בזמן שהוא תולש שיערות מראשו. פתאום הוא קם והתחיל לרוץ באולפן, הוא שכח לנתק את המקרופון שהיה מחובר אליו, וגם אחרי שכבר לא ראו אותו על המסך, שמעו אותו בוכה, "אני לא רוצה למות...". "ניסים יא מנחוס, ידעתי שאתה בכיין" חייכתי לעצמי, "לרגע כמעט קניתי את ההצגה שלך, אבל עכשיו נחשפתו"

אשרת הרימה את ראשה, עיניה דמעו, הצלם כבר לא היה שם והמצלמה לא הייתה מכוונת בדיוק אליה, ראו אותה מרחוק וגם קצת מהכסא שניסים הבכיין ישב עליו. אבל אשרת מצאה את עינית המצלמה בעיניה והסתכלה ישר לתוכה. אני מעריץ אותך אשרת, בין כל אחוזי הטירוף שם את עדיין מרווחת. "give it to me baby מה קרה? מה ההיסטריה??"

ואז אשרת קוטלר אמרה: "מטח של טילים נורה על ישראל לפני שתי דקות מאיזור עיראק. הטילים זוהו בודאות על ידי לוינים ישראלים ואמריקאים, כטילים גרעיניים. הטיל הראשון ינחת בתל אביב בעוד דקה וחמישים שניות, חמש עשרה שניות אחריו יפגע הטיל בחיפה ואחד בבאר שבע, הסיכוי ליירט את הטילים אפסי והאפשרות לנקוט באיזושהי פעולת מנע לא קיימת. גבירותיי ורבותיי, כנראה שמדובר בשתי הדקות האחרונות של העולם. פיפי?? לא תודה אני כבר לא צריך. התחלתי להריץ בראש מה כדאי לי לעשות? מה אני צריך לעשות? מה הדבר שאני חייב לעשות בשתי הדקות האחרונות שלי, של כולם חושך! לא רואה שום דבר, לקחתי שלוק מהקפה. "מזל" אמרתי לעצמי. מזל שהספקתי להכין לי קפה. אני צריך להתקשר למישהו! בטח. זה מה שאני צריך לעשות. אה כן, וגם לא שילמתי ארנונה כבר חצי שנה. כל ההתראות ששלחו לי מהעירייה כולל אחת, שמזמינה אותי

להתארח באחד מבתי המעצר הפזורים בעיר, הויזו לי כמו שלהקת זבובים מפריעה לילד רעב
 בביאפרה. ועכשיו המצפון מתעורר לי? בחיי שאני דפוק!
 נכנסתי לדמות הילד הטוב וניסיתי להתקשר לאמא שלי, כל קווי הטלפון קרסו, זה היה
 ברור. אז אני לא אדבר בטלפון, ולא אשלם את חובי לעירייה, נשארה לי עוד דקה ושמונה
 עשרה שניות... מה עושים? אשרת עדיין הייתה על המסך. השפתיים שלה זזו אבל כמעט לא
 שמעו מה שהיא אומרת, כנראה שהסאונדמן ברח גם כן. הגברתי את הווליום, "אין לאן
 לברוח היא אמרה." "אולי כדאי שתתחילו להפרד מהדברים שהכרתם. משפחה, חברים,
 הרחוב שבו אתם גרים. אשרת! אני אוהב אותך, יכול להיות שתמיד היית שם בשבילי ולא
 שמת לי לב? איזה קור רוח איזו שלוה. אני אשמע בעצתך. קמתי למרפסת. הצפירות לא
 הפסיקו. "מי זה מפעיל אותן? חשבת. ומה הטעם בכך?
 ברחוב רצו אנשים, בקצב מהיר אבל בלי כיוון, ועם המון בהלה. "מה קרה? מה קרה? אה כן.
 העולם.... עוד חמישים וארבע... שלוש שניות. החנויות היו פתוחות אבל המוכרים לא עמדו
 שם. ליד הפיצוציה של חיים, נעמדה חבורה של ילדים בני 14, ובזזה שוקולד. הם לקחו מהכל
 ודחפו לפה, לא הספיקו לגמור חפיסה וכבר פתחו את השניה. רק רונן, הבן השמן של דוד
 מהשוארמה, התעקש לגמור כל שוקולד עד הסוף. הוא מאוד אוהב שוקולד ויודע שהזדמנות
 כזו מגיעה רק פעם בחיים. הוא לא מתכוון לפספס אותה. "רונן... אני צועק. "רונן... זרוק לי
 רזומרי".

אני לא מאמין, הילד השמן מתעלם, מה הוא פוחד? שיגמר לו? "זרוק איזה רזומרי רונן".
 איפה אני ואיפה הוא?

אנשים רצים לבית הכנסת שממול למרפסת שלי. רעיון גאוני. אין מקום יותר טוב להעביר את
 ארבעים וחמש השניות האחרונות של חיך מההיכל הקדוש. בית הכנסת שייך לעדה
 הטורקית, אבל רצים לשם אנשים מכל העדות, חוץ מאשכנזים, הם משיכים לבית כנסת
 ברחוב הסמוך. בכל החיים הייתי איזה פעמיים בבית כנסת, אבל עכשיו מתעורר בי הדחף. על
 מפתן ההיכל עומד השמש ומכוון את הגברים לחדר המרכזי ואת הנשים לעזרתן. הוא מחזיק
 בידיו שקית מלאה בכיפות ומחלק לנכנסים.
 רק עזריה הזקן/עיוור/חרש/גידם/אילם/ממש לא כדאי להיות הוא, שבדרך כלל יושב מחוץ
 לבית הכנסת ומחלק למי שתורם קבלות של 5 או 10 ₪, עדין יושב שם, הוא לא שם לב
 לכולם ואף אחד לא שם לב אליו.

"חכה עזריה, אני מגיעו" ביחד נכנס להיכל ונחכה למפץ. אבל רגע אני אשכנזי או ספרדי.
 אבא פולני אמא עיראקית. אני אוכל קובה.. אבל חוטא בגפילטע.. יש לי עיניים כחולות אבל
 גם שיערות בגב. עברו עשר שניות ולא החלטתי, גם ככה אני כבר לא אספיק, סלח לי עזריה,
 סלח לי השם.

אשרת אני איתך! האולפן הפוך, לא נשאר שם אף אחד, חוץ מאשרת שלי.
 עשרים שניות.. אשרת בעיניה המתוקות ממשיכה להביט ישר לתוך עדשת המצלמה. "תהיו
 חזקים שם בחוץ" היא אומרת ברך. עשר שניות.. היא מצמידה כפות ידיה אחת לשניה.. תשע..
 מקרבת אותן לחזה.. שמונה.. ומביטה למעלה. אני מחקה את תנועותיה אחת לאחת.. שבע

ללא כותרת מס' 4

לאן הולכים מכאן?
 קצת לא קל קצת מורכב.
 אולי נלך אולי נרוץ
 נברח נשכח מהקיבוץ.
 לאן הולכים מכאן?
 יש מקומות יפים בעולם,
 אולי נבכה אולי נשמח
 נברח נשכח ניפול לפח.
 אז בואו ניפול לנחיות!!
 ונברח מהקיבוץ,
 כי החברה משתנה
 ואני כבר לא איתה,
 אברח אשכח את כולם
 ואסע רחוק מכאן.
 הלב כבר לא קובע כאן
 אלא רק התקציב המזוין,
 אני ויתרתי לטובת המשפחה
 אך מה עם זאת שנשארה.
 להתחיל לבנות מהתחלה
 זאת משימה לא קלה,
 נגיד שלום לכולם
 ונלך ל- no were land.
 אז בואו ניפול לנחיות!!
 ונברח מהקיבוץ,
 כי "יחד" זאת כבר לא עובדה
 אלא סתם מילה שנותרה ריקה,
 נלך לבר עם האישה
 ונחיה בהחמצה.

חברים יקרים,

כשנתבקשתי ע"י העורך בערב אוגוסט קריר תחת הצפצפה באמפי, לכתוב כמה מילים לעיתונכם הרביזיוניסטי - התרגשתי, מודה.

בני המשק הצעירים, שכצעד ראשון במאבק שיביא את המהפכה, מוציאים עיתון. אני בטוח שחלקכם תומך במאבק מזויין, היות ובאופן טבעי היצרים העולים במאבק מסוג זה, מאבקים של הצודקים והדפוקים, הם יצרים סוערים במיוחד.

אך העובדה שבחרתם בהוצאה לאור במקום בהוצאה לפועל (או להורג חס ותלילה) מעידה שאתם חושבים עם הראש, ולא רק עם הלב.

ואם עיתון הוא הצעד הראשון, במקום פריצה למכולת או ידוי אבנים, הרי שהצעד הבא יכול להיות מניפסט או רשימת דרישות ממנגנון השליטה המרכזי בקיבוץ, במקום מקומות בחדר האוכל או השתלטות על מטע הליצי. וכך הדרך היפה בה בחרתם לנהל את מאבקכם הצודק, בכוח השכנוע במקום בכוח סתם, בעמידה על זכויותכם כשווים שחיים על אותה אדמה עם החברים שבשל גילם הצעיר וחוסר הזדמנויות גרמו לפחות נזק לקופת הקיבוץ, הדרך הזו טוביל אתכם עד לבג"ץ, במקום למחוזות אפלים כמו העלמת חברים והתנחלות בבתיים, ושם במשכנו העליון של הצדק בארצנו, ארצנו היפה לה נתנו את מיטב שנותינו.

תחת אור המבזקים המסנוור ובתיעודם של מקלטים ומשרדים תידחו על הסף, סביר להניח. ולא כי אינכם צודקים - לא לא, אין זה המצב. מאבקכם הצודק ייכשל מסיבות פוליטיות, הפחד מתקדים, ולחץ כבד של קשרים נפתלים. אך במעמד הזה ובדרך הארוכה שמובילה אליו, הדרך בה התחלתם ללכת כשבחרתם להיאבק חמושים בעטים, ככל הזמן הזה אני אהיה גאה תמיד שתרמתי למאבק בצעדיו הראשונים ושעזרתיו ולו במידה מועטה, לעיצוב הדור הצעיר, שכבר הזקין לפני הקיבוץ בכלל.

וזהו,

אחרי שתידחו בג"ץ זה יעבור לי. אם הייתי רוצה לתמוך בפומבי בלוזרים הייתי אוהד הפועל. הסיפור יהיה עבר ויחד עם הבז התקשורת שיחלוף, גם אני אדום.

כך חולפת תהילת עולם (על תיקחו את זה אישית, אני אוהב אתכם, פשוט עדיף להיפרד בשיא) אבל אז תוכלו להיזכר בנוסטלגיה במאבקכם הצודק והחכם, ההרואי והנכשל. המרירים יאמרו "אמרנו לכם שרק בכוח הנשרים יבינו", אבל ממילא גם להם כבר לא יהיה כוח.

טוב קצת סטיתי מהנושא (ההתרגשות...ההתרגשות...). רק רציתי לומר בהצלחה, ולחזק את ידכם. עלו והצליחו. החזירו לעצמכם את השליטה במולדתכם, ממשו את זכויותיכם ההיסטוריות בכפר הנשיא! תודה.

ונעבור לפרסומות:

המסגרה של שוני

מסגרות כללית וסדנת אומן

SHONI'S WORKSHOP

GENERAL METAL WORK AND ARTIST SHOP

**Insider- out or Outsider in?
Battle of the settlers**

There unfolds the greatest mystery seen inside the Kibbutz boundaries since its foundation.

Amidst the dark alleys of the 'hoods of Kfar-Hanassi, the word was spreading fast: Toshavim and Kibbutznikim were calling each other snobs.

Is it a question of racism? Sexism? Religion? Or is it because of the rugby world cup? Who can tell?! Who really cares? Many interesting questions. But are they?

My quest began, led by a dream to someday see a toshav walking hand in hand with a va'adat banimnik, I packed up my bags and set out to a place known to the locals as the "swimming pool".

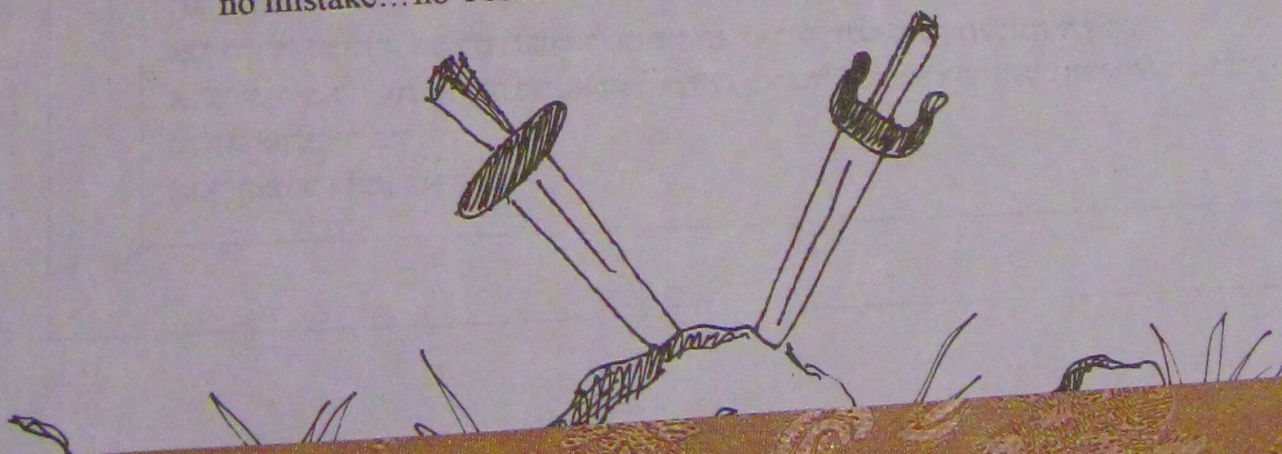
As I interviewed the many thousands of residents who used the "pool" daily, I began to understand their sick minds. At first they appeared to be normal, sane people, but pretty soon the shit hit the fan and cast a very big brown cloud over the community.

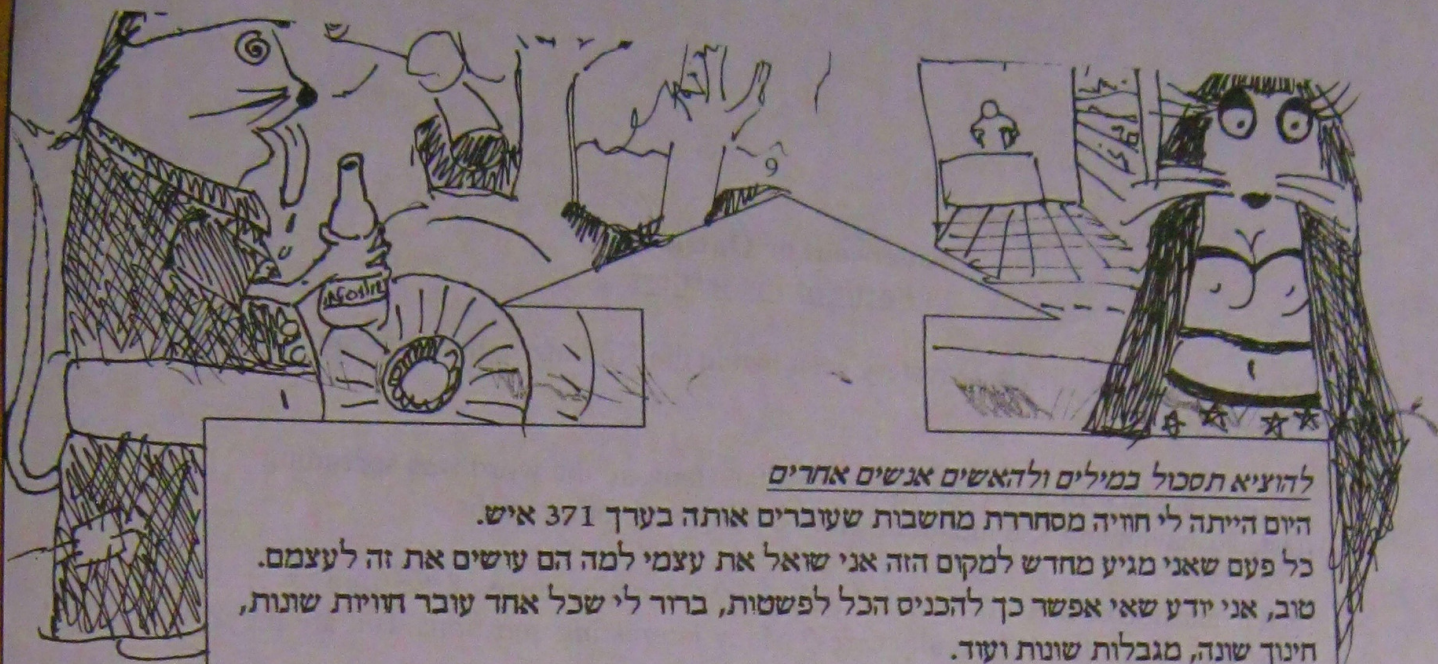
Knives and daggers were drawn and Molotov cocktails brewed in an attempt to resolve this conflict of friend and foe, good and evil, white and pink...and black anyway.

Having the privilege of knowing both sides of the story and by being reminded several times of the fact that a Ben-Meshek is never wrong, I came to the only possible conclusion.

So without boring you with details and technical terms, I can safely say that Toshavim in the kibbutz (without naming names) are a couple of beers short of a six-pack (not right in the head if you know what I mean).

As a result I decided to turn to the police for a few restraining orders. But make no mistake...no Toshav was injured...in anyway that might have caused death.

להוציא תסכול במילים ולהאשים אנשים אחרים

היום הייתה לי חוויה מסחררת מחשבות שעוברים אותה בערך 371 איש. כל פעם שאני מגיע מחדש למקום הזה אני שואל את עצמי למה הם עושים את זה לעצמם. טוב, אני יודע שאי אפשר כך להכניס הכל לפשטות, ברור לי שכל אחד עובר חוויות שונות, חינוך שונה, מגבלות שונות ועוד.

ההליכה בין הצעקות, הדחיפות, הזוליות שבאוויר גורמת לי לשאול: מה? טוב אולי קצת כסף נכנס לכיס, אבל יש אנשים שכל החיים שלהם משקיעים בלהעביר אנרגיות בצעקות אחד על השני ברחבי השוק הסואן, כל הפאקינג חיים.

טוב, תמיד יש לי את הפתרון של מחלת ההסתגלות שאפשר להסביר כמעט כל מלחמה, פשע וגם סתם נישואים מסריחים.

החיים בצד השני של המראה הם לא רעים. כשרואים דברים הפוך, מתחילים לחשוב אחרת. אני תוהה, מדוע המראה הופכת רק ימין ושמאל ולא מעלה מטה. אני תוהה - ולואים קרול בודה בי ואינו משיב.

תפסו מדי פעם קצת מרחק - זה עושה רק טוב, לפעמים. פרופורציות הן עניין יחסי, אתם עוד תגלו זאת.

אני חוזרת הביתה. העולם מבעד לשמשת האוטובוס חולף מהר, משתנה ורץ לו. אתם יכולים לראות את זה כמטאפורה לחיים, בלבול הוא לא דבר רגעי. הוא נשאר איתנו, מלווה אותנו יד ביד.

אבל האושר, את, האושר...

המדור ההיפי

חברים, חברות, נסיכים ונסיכות!

אני פונה אליכם בבקשה.

בשבועות האחרונים קמה לה התנחלות חדשה בחצר שלנו, במה שרובכם וכולנו מכירים כמשק הילדים. המקום כמו שאתם מכירים אותו ננטש כמה וכמה פעמים והיה לחורבה ולבית לחרקים, נחשים, עכבישים וחיות אחרות, ואופס כמעט שכחתי את הטווסים ששרדו את הנטישה והעיזבון.

אנו מתחילים לשקם את החווה ויש לנו המון סבלנות.

עד כאן הרקע, ועכשיו לבקשה. במילים הכי פשוטות: **די לביזה.**

אם יש בנכם נסיכות, אם יש בנכם נסיכים שרוצים, שחולמים, שיש בהם סבלנות וידיים טובות, ולא אכפת להם להתלכלך, ורוצים ליזום, לגדל ולדאוג לדברים אז.....
בואו ודברו אתנו (תביאו חלב, עד שהעיונים יבואו.....)

נ.ב.

אם המילים נגעו לכם והצלחתי לחדור את הקליפות שלכם ועוררתי את מצפונכם, אנו מוכנים לקבל חזרה את הדברים שנבזזו. הדלת שלנו תמיד פתוחה.

נ.ב.ב.

בהזדמנות זאת, הרשו לי להשתמש בבמה שניתנה לי, עוד בזמן שהאורות מסנוורים אותי ואגלי הזיעה על פני נוטפים. תקופה מיוחדת בפתח, הרוחות הנושבות קצת התקררו, הציפורים אומרות שירה ולי בראש מנדנדת המילה שליחה, אז.....

שליחה

מחילה

ותודה

שנה טובה
עד העונג הבא

להלן שמות העוסקים

במלאכה: *

יבין בן רשק

שוני וואלק

דויתן קוניגס

אוהד דבלט

ערוי גינת

תומר וויטהם

אלעד שרק

ארי טלברג

בהופעת אורח: אורי ארגמן

עריבה: ללי עמית

*